

Justitsministeren mener, at de ikke fuldt kunne slaa til til de kommende Underretter. Der maa nogen Udvidelse til. Ministeren mener, at det kan ske ved at leje Lokaler til en samlet Sum af 10,000 Kr. aarlig. Det er efter min Mening en alt for lav Ansættelse. Naar vi faa Offentlighed og Nævninger, og naar der blot skal gøres Plads til Pressen, selv om der bliver meget snæver Plads til Publikum, vil det sikkert medføre, at Retslokalerne maa udvides betydeligt, saa efter min Mening er der ingen Tvivl om, at den Sum 500,000 Kr., bortset fra Dommerlønningernes Forhøjelse, er ansat alt for lavt. Skal den forhøjes paa tilsvarende Maade, som Landstingets Højre i sin Tid forhøjede Justitsministerens daværende Ansættelse, komme vi op paa ikke saa ganske lidt over 1 Mill. Kr.

Noget mindre er det altsaa end det, som den hele og store Retsreform vilde koste, og Justitsministeren indsaa jo, som jeg har søgt at udvikle, at det var en Betingelse for at faa Reformen gennemført her i Tinget. Det har jo vist sig, at Flertallet her i Tinget ikke har villet have en god Retsreform, der har været en Understrøm af Uvillie derimod paa Grund af Bekostningen. De have intet sagt herom, men have overfor Vælgerne erklæret, at de vilde have en god Reform, og de have stemt derfor Gang paa Gang, men nu have vi af den højterede Justitsminister erfaret, at der var en Uvillie mod det Forslag, som de Gang paa Gang gave deres Stemme, og som de bleve valgte paa ude blandt Vælgerne. Nu har altsaa Justitsministeren ved at sætte Omkostningerne ned, navnlig saa stærkt paa Papiret, at det kan se ud, som at den kun koster $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., naaet at borttrydde den ene Hindring for at faa den Reform, han absolut maatte have, nemlig Folketingets Uvillie mod Omkostningerne.

Den anden Hindring var Landstingets Højres Uvillie mod folkelige, demokratiske Nævninger. Det var den Hindring, der i Aarene 1903—06 taarnede sig uoverstigeligt op som en Hindring for en Overenskomst mellem Folketing og Landsting. Den Gang erklærede Venstre, at det ikke gik med til Nævninger, der ikke enten direkte eller indirekte udgik af almindelig Valgret, Folkevalg. Folketinget fastholdt paa det bestemteste i 3 Fællesudvalg 3 Vintre i Træk og i et Underudvalg, der sad flere Maaneder i Samlingen 1905—06, at de Nævninger, som Folketinget Gang efter Gang havde stemt for, og som ogsaa den store Retskommission havde indsat,

Nævninger, der udgik af Folket direkte eller indirekte, og som Administration, Domstolene, Statsmagten og Domsmagten ingen Indflydelse havde paa, gav man ikke Afkald paa. Landstinget modsatte sig imidlertid dette, og Retsreformen strandede da. Justitsministeren maatte uden om dette Punkt. Han har maattet imødekomme Landstinget paa dette Hovedpunkt, denne Kærnesag, og det Forslag, som nu foreligger til Vedtagelse her, og som om nogle Timer skal forelægges til Vedtagelse for det andet Ting, er en fuldstændig Sejr for Landstingets Standpunkt, en fuldstændig Kapitulation fra Folketingets Side.

Folketinget fastholdt Nævninger valgte efter Forholdstalsvalg af Kommunalbestyrelsen, Landstinget krævede Nævninger udtagne af et 3 Mands Udvalg, af hvilket det ene Medlem udnævntes af Statsmagtens Repræsentant, det andet af Domstolene og det tredje af Kommunalbestyrelsen. Det, der sker her, er, at dette Landstingets 3 Mands Udvalg udvides til et 5 Mands Udvalg, idet der er kommet 2 Repræsentanter til, valgte af Kommunalbestyrelsen efter Forholdstalsvalg. Men disse to, der ere komne til, ville blive valgte paa den Maade, at den ene repræsenterer de konservative Interesser, den anden de mere frisisindede, de demokratiske Interesser. Den ene Mand, Landstinget holdt paa, som skulde vælges af Kommunalbestyrelsen, vilde med den nuværende kommunale Valgordning repræsentere Demokratiet, Flertallet, blive de store brede Folkelags Repræsentant. Nu komme de to Mand til, hvoraf den ene repræsenterer de konservative, den anden de mere frisisindede Interesser. Det vil sige, Styrkeforholdet bliver ganske det samme. Landstingets 3 Mands Udvalg udvides til et 5 Mands Udvalg, men den ene hører til den ene Side, den anden til den anden Side, altsaa Styrkeforholdet bliver det samme, Forandringen er altsaa mere tilsyneladende end reel.

Dette Ting og Venstre her i Landet have sammen med Socialdemokraterne altid hævdet, at Nævninger skulde være et Udtryk for Folkets Meddelagtighed i Domsmagten, og derved skulde der gives de sigtede, de anklagede, en virkelig Garanti. Her indfører man Nævninger, hvor Statsmagten, Domsmagten faar den væsentlige Indflydelse paa Udtagelsen, men hvor det ene af de Medlemmer, som udgaa fra Folket ved indirekte Valg, nemlig ved Kommunalbestyrelsen, i Kraft af Forholdstalsvalg nødvendigvis tilhører Overklassen, hvor altsaa i Virkeligheden de konservative